

Festes de Sant Lluís

LLUÏSOS D'HORTA
Carrer de Feliu i Codina, 7 i 9
08031 BARCELONA
e-Mail: info@lluishortat.cat
http://www.lluishortat.cat

SUMARI

La Junta informa..... 3
 El nostre Consiliari 3
 Necrològiques 4
 Vida de les Seccions 5
 Una mica de tot 11
 Reportatge fotogràfic Sant Lluís12
 Notícies.....15
 Entrevista18
 Gent de casa nostra20
 Raconet infantil.....21
 Aquest món tan nostre.....22
 Documents històrics dels Lluïsos.....24

Equip tècnic:

Dora Serra i Espada
 Coordinació
 Quim Casals i Campmany
 Pere Solé i Serra
 Correcció de text
 Salvador Casals i Gausachs
 Compaginació

Han col·laborat en aquest número:

Andrea Ortuño
 Andrea López
 Anna González
 Antoni F. Araujo
 Carmina Lara
 Dora Serra
 Josep Magrans i Breu
 Maria Franquesa
 Nateu Terrats i Oliver
 Núria Font i Revilla
 Pere Tena, bisbe
 Ricard Terradas i Mut
 Salvador Casals i G.

AGRAÏMENTS

La Caseta de l'Alba
Merceria - Taller labors - Escola de Patchwork
Cortines - Confeccions a mida
 Baixada de la Plana, 17 - Tel. 93 429 42 91
 08032 BARCELONA

Neteja professional de:

- Catifes de tota mena
- Cortines-sofàs i tapisseria
- Edredons nòrdics-mantes
- Ant-napa i altres pells
- Arranjament de peces de vestir

Carrer Horta, 69 Tel. 93 429 06 65
 08030 Barcelona Fax 93 429 47 44

H O R U S
 JOIERIA - RELLOTGERIA
 Lisboa, 3-5 - Telèfon 93 357 65 54 - 08032 BARCELONA

CARRER DANTE ALIGHIERI, 73
 TEL / FAX 93 429 95 45
 08032 BARCELONA
 E-MAIL florsdante@florsdante.com

AGORA
 ESCOLA D'ART
 FUNDADA L'ANY 1970
 CANIGÓ, 57 - 08031 BCN
 TEL. 934 283 371 - 660 060 375
 (NITTS)
 MATRÍCULA OBERTA
 CLASSES PER A NENS I ADULTS.
 PREPAREM PER A LA PROVA D'ACCÉS A LA U.B.
 PINTURA. ESCULTURA. VITRALLS. RETAULE...
 DIBUIX DEL NATURAL AMB MODEL VIU.

can paulet
fruites i queviures

servei a dom
 C./ Tajo, 55 Telèfon: 93 429 1
 08032 BARCELONA e-mail: canpaulet@mailpers

AGUA-GAS-ELECTRICIDAD-REFORMAS EN GENERAL
 C/ Campoamor, 6 Tel: 93 759 71 34
 08031 BARCELONA Fax: 93 759 71 22
 sirgbcn@gmail.com

 URGENCIAS 24H TLF: 600 38 15 65
 Servicios Integrales Rivera Garrido s.L.

**El que s'obté amb violència
 només es pot mantenir amb
 violència.**

Mahatma Gandhi
 Polític i pensador indú

LA JUNTA INFORMA

Com bé sabeu, un dels objectius previstos per aquests curs és el de definir el nostre Projecte d'Entitat. Per tal de fer-ho, hem començat per preguntar-nos què som, on volem arribar i com ho podem fer per tal d'assolir els nostres objectius. Per cercar respostes a aquestes qüestions, hem iniciat un procés participatiu amb els responsables de seccions i alguns socis directament implicats en algunes de les nostres activitats.

I hem imaginat com serà Els Lluïsos d'aquí a 144 anys per poder debatre sobre aquells valors que faran possible aquest meravellós viatge. El respecte, la diversitat, la transparència, l'obertura, l'humanisme integral, el reconeixement de l'experiència, la comunicació i el "fer país", van ser alguns dels valors escollits.

El creixement personal i col·lectiu de la gent de la Vall d'Horta és la nostra raó de ser, però

no hem d'oblidar que el nostre horitzó és arribar a ser un referent de participació i de valoració de la diversitat del nostre entorn.

Aquest ha estat el tret de sortida del debat que volem generar amb tots vosaltres. Entre tots hem de cercar el camí i l'estratègia per assolir l'objectiu de ser una entitat viva, humana i enriquidora per els seus associats.

Seguirem treballant amb les seccions i volem continuar escoltant als socis. Des de la platea del teatre, la barra del cafè, els tallers de ganxet o tot jugant a tennis taula, hem d'aconseguir que tot el que fem tingui el segell únic dels "Lluïsos d'Horta".

Us encoratjo a participar amb il·lusió en aquest transcendental repte.

Núria Font i Revilla

EL NOSTRE CONSILIARI

Veure-hi clar

Per trobar el propi camí en la vida és imprescindible veure-hi clar. La primera condició, evidentment, és tenir els ulls del cor sans, desentelats i ben oberts, i això no és tan fàcil com podria semblar. Si els ulls del cos són tant delicats, exposats com estan a xacres, malalties i accidents, que impedeixen del tot o parcialment la visió, molt més delicats són els ulls del cor, i són moltes les causes que poden impedir o distorsionar la percepció de la realitat, des d'una manca d'educació moral i de valors, o d'una educació tendenciosa o fanàtica, a unes circumstàncies pertorbadores que enceguen, o a unes opcions ideològiques que arriben a amagar o desfigurar tot allò que ens envolta.

També pot passar que en determinats moments sigui la realitat mateixa que quedi com submergida en la tenebra, que la llum s'apagui, i que per molt que mirem no aconseguim veure res, com qui es troba perdut enmig d'una nit fosca. Pensem en segons quines situacions personals o familiars de malaltia greu, de ruptures, de mort, d'acomiadament, de fracàs escolar o professional, o bé en situacions de guerra, de crisi econòmica, de pèrdua social dels valors tradicionals.

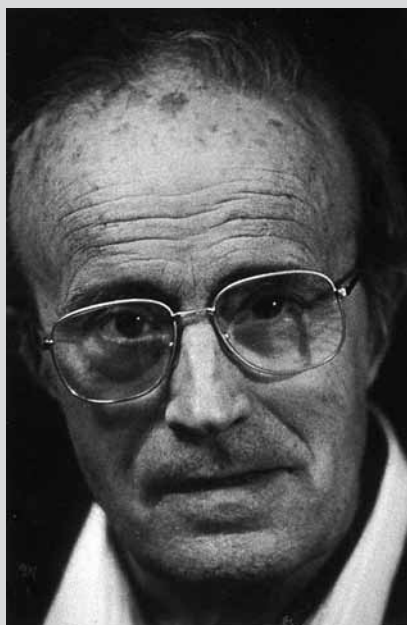
El fet de no veure clar cap on hem d'anar, quina decisió ens cal prendre en un moment determinat, el fet de no trobar sortides a segons quines situacions, ens deixa postrats i deprimits, indefensos, dependents dels altres, abocats a la desesperança, i bloqueja la nostra capacitat d'actuar. I en aquesta situació són possibles les pitjors decisions. Però també és possible que el desig de veure-hi clar sigui tant viu que provoqui un darrer intent, que es concreti en l'esclat d'un crit irreprimible perquè algú ens escolti, se'ns acosti i ens allargui la ma.

En el relat de la guarició d'un cec que trobem en l'evangeli, si no en fem una lectura purament literal i som capaços de descobrir-hi el seu sentit més profund, hi podem reconèixer una paraula adreçada a tots aquells que al llarg de la història experimenten, des del reconeixement humil de la seva feblesa, manifestada en la seva ceguesa i manca de llum, la imperiosa necessitat de veure-hi clar. Es una paraula que respon a un crit que surt de l'ànima: Senyor, que hi vegi!

Mateu Terrats i Oliver

NECROLÒGIQUES

Antoni Moliné i Gaset (6/3/2010)

Lamentem la mort del nostre soci Antoni Moliné que des de feia divuit anys patia una hidrocefàlia que l'ha anat consumint lentament.

El seu pare ja el va apuntar soci dels Lluïsos quan ell era una criatura. Ha estat molts anys el president de l'Ateneu Cultural d'Horta i encara que la seva dedicació a les tasques del barri sempre va ser prioritat l'Ateneu, l'Antoni va voler ser soci de totes les Entitats més destacades, amb voluntat de col·laborar, mal fos tan sols monetàriament.

Ens diuen les seves filles que el dia de l'enterrament va ser la tarda de la gran nevada d'aquest mes de març. Els va semblar com un miracle: els àngels li donaven la benvinguda i ens repartien paperets blancs per festejar-lo, aquest "confetti" que tantes vegades havia entomat en processons de Corpus i en balls de Festa Major.

Descansa en pau, Antoni

Dora Serra

Isabel Cano Merchan (10/6/2010)

Dilluns, dia 7, arribàvem de matinada, una colla d'excursionistes dels Lluïsos d'un bonic viatge a Escòcia. La Isabel ens acompanyava, somrient, amable, tranquil·la... Avui, dia 11, ens comuniquen que la Isabel és morta. Així, de sobte. Com va morir la seva germana ara fa un any. Ah, la vida i la mort! Avui som, demà s'ha acabat! Quin mal que fa veure desaparèixer les persones que estimes!

Donem el condol a la filla, a la germana, a tota la família.

Dora Serra

Esbart Folklòric d'Horta

Dia Internacional de la Dona

En el marc del Dia Internacional de la Dona, i a les instal·lacions dels nostres veïns de L'Ateneu d'Horta, el proppassat 14 de març, es va fer una ballada per part del Grup de Pares i del Cos de Dansa de l'Esbart Folklòric d'Horta.

Malgrat les dificultats pels dansaires a l'hora de ballar amb un terra relliscós, que ens va fer patir a més d'un, els balls representats van quedar d'allò més lluïts i van fer quedar al nostre Esbart a l'alçada que es mereix.

El contrapàs de les cosses, l'habanera La Caracola, el galop de panderetes, la jota dels enamorats o els aires de la Terra Alta, van ésser algunes de les danses presentades pels dos grups de l'Esbart amb una molt bona exhibició tant de bon ball com d'un magnífic vestuari.

Roda d'Esbarts Infantils i Juvenils

El diumenge 21, i a la nostra seu dels Lluïsos, tot coincidint amb la Roda d'Esbarts Infantils i Juvenils, ens van visitar l'Esbart Lluï's Millet de Gràcia i l'Esbart Sant Jordi del Foment Martinenc.

La vetllada, agradable, ens va fer veure l'embrió dels futurs dansaires, en especial a la més menuda de només dos anys que destacava d'entre les companyes per petita.

Digne de menció és el veure com canalla tan menuda, puntejava perfectament els balls, demostrant-nos un cop mes, que dels mes menuts no solament ens en podem refiar, sinó que també en podem aprendre.

Antoni F. Araujo

Activitats del mes d'abril

Aquest mes ha estat un mes d'una gran activitat per part del nostre Esbart.

L'onze d'abril, a la seu del nostre teatre, i dins la 6ª Roda d'esbarts "Catalònia" de Veterans, es va acollir als Esbarts: Maragall, d'Arenys de Mar, el Grup Juventus de l'Esbart Maragall de Sant Andreu, i l'Esbart Gaudí de

Barcelona, els quals, acompanyats pel nostre Grup de Pares, ens van fer passar una agradable vetllada.

D'altra banda, el Grup Infantil va fer una ballada a casa nostra tot coincidint amb el concert anual que ens ofereix la Coral Infantil Notes.cat, dimecres 21 d'abril, dins les activitats de Sant Jordi, i a més van viatjar el dia 24 fins a Manresa per la Roda d'Esbarts Infantil.

De nou el Grup de Pares va ballar també a l'Hospitalet de Llobregat, seguint amb la Roda d'Esbarts de Veterans abans esmentada.

No cal a dir que tanta activitat es mereix el millor dels nostres aplaudiments no solament als dansaires, sinó també a les esforçades mestres i cosidores que fan possible que les coreografies siguin acurades i que el vestuari sempre estigui a punt i ben lluent. Felicitats.

Antoni F. Araujo

Més notícies

Per primer cop en molts anys, el nostre esbart ha pogut contar amb la col·laboració de la Cobla Sabadell que, dirigida pel mestre Jordi Núñez, ens ha posat la música en directe amb motiu de la Gala del Cos de Dansa que es va celebrar el proppassat dia 12 de juny d'enquany.

L'esforç de mestres i dansaires ha estat en aquesta ocasió, si cal, més forta que la d'altres anys donada la responsabilitat de ballar al so de la cobla, enlloc dels acostumats ritmes gravats.

També ha estat el desig de tot l'esbart de donar un espectacle lluit i complert, el que ha fet que quasi tots els dansaires foren presents en la majoria dels balls presentats i que sortís a escena una molt àmplia mostra del millor vestuari, la qual cosa va fer que en ocasions el temps entre balls ens semblés un xic llarg, tot i que som plenament conscients que el canvi complert de vestuari no és pas una tasca senzilla i tant ràpida com al públic li agradaria, però malgrat tot, l'espera va valer la pena vist el resultat presentat.

La cosa no es va acabar pas amb l'actuació del Cos de Dansa de dissabte, ja que a l'endemà l'esbart va treure tota la seva artilleria a escena, amb el Grup Infantil, el mateix Cos de Dansa i el Grup de Pares, contant a

VIDA DE LES SECCIONS

més a més amb el Grup de Dansa Boliviana, que ens van oferir uns balls enèrgics i amb un colorit dels seus vestits francament esplèndids, ben diferents als nostres, donant d'aquesta manera una varietat a l'espectacle deguda al fort contrast entre els seus i els nostres balls.

Creiem que l'esbart, si vol seguir oferint-nos aquest nivell en les seves actuacions, haurà de treballar de valent cara al proper any.

Antoni F. Araujo

Teatre

Sister Act

Els dies 19 i 20 de juny es va representar aquesta comèdia. Es tracta d'una versió de la coneguda pel·lícula protagonitzada per Whoopi Goldberg, als Lluïsos la representava la Marta Fernández.

Bons moments de ball per part dels qui hi sortien, menuts, mitjans i grans. Original l'escena dels "motarras" ballant la cançó de Pere Tàpies: la moto.

L'apoteosi final ballant tothom tant dalt de l'escenari com per la sala, va animar els espectadors que van aplaudir de valent.

Bona labor de la part tècnica.

Molt emotiu el comiat com a actriu a Dora Serra, que després de tants anys d'actuació ens diu adéu. Esperem tenir-la encara molt de temps com a espectadora i col·laboradora. Gràcies Dora.

L'enhorabona a tots i endavant!

Ricard Terradas i Mut

Tinguem el sexe en pau - I

Parlar de sexe sempre ha estat una tasca incòmoda i fins i tot un veritable tabú per a molts. L'educació rebuda, molts cops ha fet

que fos un tema que molts de nosaltres hem rodejat prudentment potser per vergonya de parlar-ne obertament.

Darío Fo, en la seva obra "Tinguem el sexe en pau" interpretada pel Grup de Teatre L'Auca, ens el presenta amb un magistral toc d'humor que ens va fer arrancar més d'una rialla sense oblidar tampoc el punt seriós que es mereix el tema, en especial quan es va tocar el tema de l'avortament.

L'obra, presentada com tot un seguit de monòlegs, amb titelles incluídes, i projeccions d'imatges adients al tema tractat, va resultar d'allò més entretinguda ja fos pel contingut dels comentaris dels actors i actrius, com de les expressions gestuals que les acompanyaven.

Les anècdotes que ens explicaven, sovint dirigides directament a algú del públic tot fent-lo partícip de l'acte, van fer que molts es veiessin totalment reflexats com a veritables protagonistes, la qual cosa molt sovint va fer arrancar fortes rialles al públic. Si be un cop una part del respectable se'n reia d'un altre espectador que s'hi havia vist embolicat, a l'altre escena era ell mateix el subjecte principal i les rialles es multiplicaven.

En definitiva, ens hem de felicitar per haver pogut gaudir d'una vetllada agradable de la mà del magnífic grup de teatre de l'Auca al interpretar aquesta obra de Darío Fo.

Antoni F. Araujo

Tinguem el sexe en pau - II

Dies 13 i 14 de març 2010. Obra de Darío Fo. En aquesta obra se'ns explica en clau d'humor i sense ofendre ningú, com parlar de sexe i entendre'ns més bé.

Els diversos monòlegs i situacions van fer riure els espectadors i els actors actuaren amb gràcia i bona interpretació. La direcció d'en César Nistal, ben encertada com també la labor tècnica. Els assistents sortiren satisfets. Endavant a tots!

Ricard Terradas i Mut

Teatre infantil

Pirates a bord (I)

Els passats dies 24 i 25 d'abril es va representar l'obra escrita per Cecília Font: *Pirates a bord*, que representaren el grup infantil que ella mateixa dirigeix. Algunes de les coreografies van ser fetes per la Marta Solé i algunes de les cançons, escrites per la Cecília, aprofitant músiques de bandes sonores, dirigides per la Clara Solé. Tant els números ballats com cantats van agradar a l'auditori i foren molt aplaudits. L'aparició per la sala del grup de *Caníbals*, va sorprendre al públic que els va animar tot picant de mans i marcant el ritme.

Bona labor tant artística com tècnica, sobretot en la projecció de diapositives per fer més viva l'acció de la tempesta.

Felicitations a tothom, sobretot a la directora que té voluntat i empena i ha sabut portar a bon ritme aquesta obra. Li desitgem molts èxits i que per molts anys ens pugui acompanyar i veure com creixen aquests infants que són una llavor fructífera del nostre teatre.

Endavant a tots!

Ricard Terradas i Mut

Pirates a bord (II)

El grup de Teatre Infantil hem preparat durant aquest curs "Pirates a bord", una obra d'aventures i emoció.

Als assajos ens ho hem passat molt bé, a vegades la Cecília s'empipava perquè no recordàvem el paper. Fèiem algunes activitats amb diferents frases per millorar l'expressió i vocalitzar.

Als assajos, apart d'anar treballant les diferents escenes, fèiem també una estona de coreografia i de cant. Hem après cançons i després les hem gravat. Encara que no tinguem bona veu, ha sortit força bé.

El dia de l'estrena de "Pirates a bord", estàvem una mica nerviosos perquè hi havia molta gent a platea, entre ells els nostres familiars i amics.

En general, al públic els va agradar i a nosaltres també.

**Andrea Ortuño, Anna González i
Andrea López**

La gallina que pogué regnar

Els dies 15 i 16/5/2010, el grup infantil que dirigeix la Núria Martínez, va presentar aquesta obreta que és una adaptació del conte de Carles Cano: La Gallina que pogué regnar.

Tots els nens i nenes, disfressats de prínceps, dracs, bruixes, esquelets o bèsties, ens feren endinsar en el món de fantasia del Castell de l'Ou Fregit. Sort en tingueren de la Gallina Pepeta que va procurar salvar el príncep de la seva situació. Hi sortien el Drac, la Mort, una Bruixa i el Gall Quico. Hi hagueren números de ball i ens donaren una forta sorpresa quan veiérem desfilars per la sala la Mort i una colla d'Esquelets que ballaren una dansa. També hi hagué una partida de tennis que semblava un sketch del grup El Tricicle.

La interpretació dels actors bona; la part tècnica molt bé i la direcció molt acurada; llàstima d'alguns actors que parlaven massa baix i no els enteníem. Tot plegat un bon espectacle que ens va complaure. Endavant a tots i fins a una altra obra. Som-hi!

Ricard Terradas i Mut

Excursionime

Sortida al Balneari de Cestona

2010

VIDA DE LES SECCIONS

Un any més i ja va el tercer, un grup de 40 jubilats amb molta marxa, sortim de Barcelona quan tot just comença a nevar i anem al balneari de Cestona, al País Basc. Banyes de bombolles, raigs d'aigua, boires, inhalacions, massatges... i com nous! ah!, però de miracles no. Tot això ho fem als matins perquè a dos quarts en punt de quatre de la tarda, tots som a dalt de l'autocar, per fer sortides, per tal de conèixer millor Euskadi. Aquest any ha tocat Elorrio, Pasai Donibane, Ordizia, Oñati, Idiazabal, Azpeitia, Lezo, Pamplona, Irun, Bilbao,... Ens ha fet bastant mal temps, força pluja i molt fred.

L'últim dia ens vam llevar molt d'hora –s'havia d'aprofitar el temps– i vam entrar al País Basc Francès per agafar el tren cremallera de Larrun que s'enfila fins a 905 metres d'altitud amb unes vistes precioses, llàstima que haguéssim de baixar molt aviat ja que al cim hi feia molt vent i fred. Dinar a Sant Sebastià, al restaurant "La Perla" que és al mig de "La Concha". Un dinar molt bo i ple d'alegria i amiat per tots els dies viscuts en companyonia i després de dinar cap a Bilbao per agafar l'avió de retorn a Barcelona.

Esperem tornar-hi l'any que ve!

Maria Franquesa

Viatge a Escòcia

Del 30 de maig al 7 de juny 2010

El nostre soci Lluís Cuevas ha fet un resum exhaustiu d'aquest viatge que van preparar la Carme Oliva i en Josep Puigbó. Els interessats en obtenir-lo poden passar per secretaria i en podran treure una còpia.

Per al Butlletí i per tots els socis que no van poder gaudir de l'excursió i senten curiositat per conèixer-ne algun detall, farem un resum esquemàtic.

Escòcia forma part del Regne Unit de Gran Bretanya. Està situat al nord de l'illa i el seu clima és molt dur: pluja, vent, fred glacial a l'hivern... Això fa necessari que les construccions siguin massisses: castells, palaus i cases de pedra negra, capaces de resistir la climatologia adversa.

La seva gent és extravertida i acostumada a acceptar nousvinguts de tot arreu. Saben somriure i s'esforcen per ajudar-te, mal sigui amb signes, l'idioma universal.

Fora de les grans ciutats on comencen a proliferar els pisos, la resta del país té un aire anglès, de cases unifamiliars amb el seu jardinet a la part davantera i d'una uniformitat que en principi t'agrada però que acabes enyorant Barcelona, el nostre passeig de Gràcia, l'illa de la discòrdia, com deien els nostres noucentistes.

Ah, sí! El vestit de mudar dels homes continua essent la faldilla de quadres. N'hem vist quantitat de nois joves i fornits, lluint-lo ufanosos.

Dora Serra

VIDA DE LES SECCIONS

Grup fotogràfic d'Horta XXXVIII Concurs Nacional de Diapositives

VEREDICTE:

Obres presentades: 90 de 30 autors
Obres acceptades: 90

PREMI D'HONOR: Lema: XXX
Col·lecció de **Jordi Camprubí Berenguer** de
Barcelona. FCF;1149/04

PRIMER PREMI: Títol: Fia.Faia
Josep Companyó Castellví de Puig-reig.
FCF;1322

SEGON PREMI: Títol: Forja
Jordi Sitjà i Brunat d'Horta

TERCER PREMI: Títol: Fanal 32
Carme Ballester i Piqué d'Horta. FCF
448/33

CLASSIFICACIÓ SOCIAL

PRIMER PREMI: Títol: Trens 1

Ernest Sitjà i Franquesa

SEGON PREMI: Títol: Sense Títol 2

Pere Solé i Serra

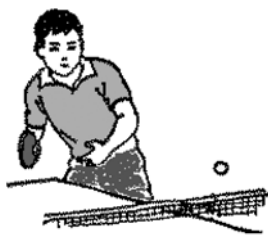

Secció de Tennis de Taula

S'acaba la temporada però no el Ping Pong!!!

Efectivament, la temporada de competicions oficial ha finalitzat per els tres representants dels Lluïsos d'Horta amb resultats força satisfactoris.

L'equip de veterans de primera finalment ha quedat classificat a la meitat de la taula

en un meritori final de temporada. L'equip de veterans de segona ha assolit la permanència en aquesta categoria en una segona fase molt disputada. De la mateixa manera que l'equip de Superdivisió Catalana, la nostre màxima categoria, seguirà un any més defensant la samarreta dels Lluïsos en aquesta categoria ja que ha quedat situat en una còmoda primera meitat de la taula classificatòria.

Cal fer esment que els nostres jugadors Moreno, Mora, Morata, Gomis i Perpinyà van participar en els campionats de Catalunya celebrats a Calella.

D'altre banda els jugadors Mora, Moreno i Galofre van participar en els Campionats d'Espanya que es van celebrar a El Ferrol passant diverses rondes

Pel que fa a l'escola de tennis de taula per a nens, estem molt contets ja que sembla que s'està consolidant definitivament. Ja participen en competicions puntuals oficials, que organitza la Representació Territorial de Barcelona de la Federació Catalana de tennis de Taula, dins del programa Circuit Promeses, amb sortides a Calella i altres poblacions.

Al mateix temps s'han organitzat uns partits amistosos amb el Lluïsos de Gracia per tal de que els nens puguin competir. El grans vam perdre per 6 a 1 i els petits van guanyar 4 a 3. Però cal destacar que aquests nens estan ja competint amb només un dia d'entrenament a la setmana, contra altres nens que en molts casos tenen al darrera una infraestructures mes fortes que les nostres, i amb dos o tres dies d'entrenament per setmana.

I com deia, s'acaba la competició oficial però comencen els tornejos d'estiu a un munt de poblacions!!!

Josep Magrans i Breu
Vocal Tennis Taula

Vols Jugar a Tennis de Taula????
Vine a l'escola dels Lluïsos d'Horta
Dilluns i Dijous de 17,30 H a 19 H
Telèfon 646314448
tennistaula@lluïsoshorta.cat

VIDA DE LES SECCIONS

Finalitza la II temporada de Vespres de Jazz, amb un extraordinari sopar-concert a la fresca de *Sandy River Jazz Band* i la *col·laboració especial de músics de La Locomotora Negra*.

Doncs si, el passat 12 de Juny de 2010 es va celebrar en el pati del Cau del C/Rectoria el concert que donava per acabada aquesta II temporada.

I per l'ocasió, tot un luxe. Un magnífic i completíssim sopar degustació de formatges i embotits acompanyats d'un cava, Sumarroca, naturalment. Sopar a la fresca per gaudir d'un extraordinari concert de jazz.

Sandy River Jazz Band format per:

Joan Masats: Trombó
Xavier Miró: Saxo i Clarinet
Pep Rius: Guitarra
Jordi Casanovas: Contrabaix.
Olivier Rocque: Bateria

Pep, moltes gràcies per la vostra col·laboració.

I com a final de festa es van afegir 4 músics de **La Locomotora Negra**:

Toni Gili Saxo: Tenor
Marc Trepà: Trombó
Albert Gasull: Saxo Alt
Miquel Donat: Trompeta

Toni, agraïts a la vostra desinteressada aportació.

Així doncs fins a 9 músics, que s'ho passen d'allò més be damunt de l'escenari, i que van fer gaudir a les més de 130 persones que es van donar cita en aquest últim concert de la temporada. Tot un luxe!!!

I per acabar, gràcies a tota la gent que durant aquest any ens heu acompanyat i que feu possible que ja estiguem pensant en la propera temporada. Hi hauran sorpreses!!!

Josep Magrans i Breu

El conte del soci

La Fada

La Margarida passejava pel bosc vestit de tardor i recollia fulles de tots colors. Era una preciositat aquella efervescència de grocs, torrats, verds, vermells... Tenia ganes de cantar i com que ningú no li ho impedia es va engrescar a fer refilets, no massa àtons, anant pujant el to de veu així que acabava una estrofa i n'encetava una altra.

De sobte, una claror com de llum de neó li va fer pampallugues davant dels ulls i de la claror en va sorgir un personatge de conte: una fada, amb vestit de seda, rínxols d'or i una vareta a les mans, la vareta màgica, ben segur.

La noia va callar i es va quedar embadalida mirant l'aparició meravellosa.

—Ets una fada?

—Si. La dels contes. I per cert, si em vols demanar algun favor potser et podria millorar el to de veu, perquè, noia, la tens esgarrifosa. No et voldran a cap grup cantaire ni a cap coral. Quin desastre!

—Atorgues favors?

—I és clar que sí, com totes les fades. Però només n'atorgo un de sol. Pots demanar una cosa sense afegir més d'un adjectiu. Per exemple si penses canviar la veu pots demanar que sigui de soprano o contralt, una cosa o l'altra; no dues a la vegada. Entesos?. Reflexiona bé! Una vegada expressis la teva comanda, ja no podràs fer-te enrera. El favor et serà atorgat i res no el podrà canviar. Pensa en això de la veu.

La Margarida va començar a rumiar, a fer-se objeccions, a dubtar... No creia que un millorament de la veu canviaria gaire la seva vida. No li agradava formar part d'una coral. No. Res de veu. I si demana un promès guapo? És clar que si no pot afegir cap més adjectiu com ara, dolç, intel·ligent, amable, fi-

del, enamorat bojament d'ella i de ningú més, de poc li serviria el promès guapo. Aviat la plantarà...

Deixem-ho això del promès.

Si demana feina ben pagada, no podrà triar quina mena de feina: en un despatx voltada de companys competents, disposats a col·laborar, a fer pinya per a triomfar tots plegats, a millorar l'entorn, el país, a fer una feina equilibrada que li deixi temps per al gaudi personal... Una feina ben pagada, de vegades porta al darrera un llast molt dolorós, d'enganys, de mentides, de traïcions...

Molt complicat. No demanarà feina.

Si demana ser sempre maca, no podrà afegir jove, elegant, distingida... I de què serviria ser maca si és burra i no té qui l'ajudi a entrar en el món del glamur...

Si demana un palau, no podrà mantenir-lo sense una bona fortuna i uns bons servents disposats a tenir-ho tot en bon estat...

Quin compromís. Res de palaus.

I si demanés un iot? Sempre li ha fet il·lusió això de navegar i torrar-se amb el sol i l'aigua marina. Però, per navegar cal saber, primerament, nedar i també tenir força i bons pulmons i bons ajudants. No anirà pas sola a fer la volta al món pels grans mars del planeta. Això són bogeries que molt poques persones s'atreveixen a portar a bon terme i ella, tan avesada a la vida del camp, mai no ho podrà fer.

Per què demanar un iot, si ella és dona de muntanya i no de mar? Res de iots.

—Va noia, que és per avui!

—No m'apressis. Estic pensant, no ho veus?

—El temps s'escola i jo aviat em faré fonedissa. Què vols, amor, salut, diners? Són les tres coses imprescindibles en la vida, com diu la cançó. Bé, així ho creieu els mortals...

La Margarida segueix dubtant. Salut, sense amor i diners, serà avorrit. Diners, sense salut ni amor, serà horripilant. Amor sense diners ni salut, quin suplici!

—Vull una dentadura sana.

Segueix a la pàgina 14

Festes de Sant Lluís

Botifarrada al carrer

Festes al carrer

Concentració de motos

Ràdio Horta-Guinardó

Esbart Folklòric

Secció Fotogràfica

FOTO: JORDI CAMPRUBI BERENGUER

Manualitats

Teatre infantil

Teatre (Sister Act)

UNA MICA DE TOT

Ve de la pàgina 12

Quina bogeria! Li havia sortit del fons de l'ànima, perquè en aquell precís moment hi havia un queixal que li estava fent un dolor de mil dimonis, amb aquell coi de corc que ja se li havia menjat un ullal...

—Atorgat!

La fada s'ha fos. La Margarida repassa amb la llengua les seves dents i queixals i veu que no li manca cap peça en la seva boca ni li fa gens de mal el queixal que, de ben segur, ja no deu estar corcat. Aquella pròtesi de l'ullal que tant l'amoïnava ha desaparegut. Totes les peces són seves, cap de postissa! Ha fet una bona tria.

Està satisfeta, contenta, feliç, tan feliç que salta i balla i s'entrebanca amb una arrel, cau de morros i... veu, horroritzada, les dues dents centrals superiors esberlades, caigudes sobre les fulles seques, com dues perles.

Espectora: **Dora Serra**
Il·lustradora: **Clara Solé**

Els Lluïsos a la ràdio

S'ha arribat a un acord amb Ràdio Horta-Guinardó i disposem d'un espai de 30 minuts mensuals el primer dimarts de cada mes a las 7 del vespre (en directe) pel dial 91.6 de la FM

La primera emissió on es va fer una presentació de la nostra entitat, va ser també en directe el proppassat 11 de març en el programa Horta-Guinardó al dia.

Si voleu escoltar l'emissió per Internet, la trobareu a la Web: hgaldia.tk, programa nº 12.

Al mateix temps i per COM RÀDIO es va emetre un programa també de 30 minuts en l'espai "Sense ànim de lucre" el diumenge 21 de març de tres a quatre de la tarda. Quant tinguem les dades per escoltar-l'ho per Internet, ho comunicarem degudament."

Antoni F. Araujo

Preguntes

El món és rodó i li diem "planeta; si fos pla, li diríem "rodoneta"

Per què els pilots kamikaze porten casc?
Si un advocat es torna boig, perdrà el judici?
Una dona encinta, pot estar també en compact?
Què contenen les ovelles per poder dormir?
Per què les prunes negres són roges quan estan verdes?
On és l'altre meitat del Mig Orient?
Fins on s'ha de rentar la cara un calb? Eh!
Eh, eh!
Per què el sol aclareix el cabell i enfosqueix la pell?
Per què no hi ha menjar de gats amb sabor de rata?
Per què les ovelles no s'encongeixen quan plou i els sueters de llana sí?
Si volar és tan segur, per què li diem a l'aeroport, "terminal"?
Per què "tot junt" s'escriu separat i "separat" s'escriu tot junt?

Carmina

Racó dels Lluïsos

La fotografia del butlletí 97, correspon a l'escala que comunica la sala amb l'escenari.

Guanyadora: **Marta Solé i Font**

Aquesta vegada potser l'havíem posat massa fàcil!!

Pot recollir el premi a la secció de Fotografia.

Endevineu el nou racó, apa:

Presentació de llibre

Alquímia d'Aigüa, de Fè Ferré Ferraté (I)

El propassat dia 12 d'abril, amb una sala Fòrum plena de gom a gom, es va fer la presentació del llibre de poesia de la nostra consòcia Fe Ferré i Ferraté.

Mossèn Mateu, va obrir l'acte amb la presentació de l'autora i una petita ressenya de la seva trajectòria humana i professional, per donar pas a qui fou president de la nostra entitat, en Josep Magrans, que ens va deleitar amb unes lectures del llibre. La Fe, ens va dedicar també unes paraules per explicar-nos el motiu que sempre l'ha mogut a compaginar la seva feina com a metgessa amb la seva passió per les arts i especialment per l'escriptura.

Estem segurs que tots els components dels Lluïsos, desitgem a la nostra consòcia els millors èxits en la seva tasca com a escriptora.

Antoni F. Araujo

Alquímia d'Aigüa, de Fè Ferré Ferraté (II)

Si amb una sola paraula hagués de definir aquest recull de poemes que avui presenta la Fe seria la paraula "passió". És el fruit madur d'una persona apassionada, que per això arriba i toca els sentiments del lector, operant aquesta mena d'alquímia que només aconsegueix la poesia.

La poesia tramet emocions i sentiments, i per això necessita un llenguatge diferent, un

entreteixit, un va i ve de símbols i d'imatges, un doll de paraules.

Si l'alquímia és l'art de la transformació i de la síntesi, aquesta dialèctica entre els que és contrari i parell, terrenal i eteri, passat, present i futur, record, vivència i somni, aquests poemes de la Fe aconsegueixen que aquells que s'hi submergeixen, experimentin com en una mena de joc aquesta transformació i unificació entre el món interior i el món exterior. Entre el jo i l'univers.

Crec que hem de felicitar i agrair a la Fe que ens faci aquest regal, i demanar-li que aquest primer recull sigui el preludi de moltes altres obres que, en la mateixa línia, siguin una aportació a la nostra llengua, a la bellesa, a l'art, i a la creació d'espais de comunicació i d'enriquiment interpersonal. I també felicitar i agrair a l'editorial Òmicron per haver tingut l'encert de publicar aquesta obra d'una manera tan acurada i pulcra dins de la seva col·lecció Charta Aurea, dirigida per Maria Isabel Segarra.

Mateu Terrats

Any Roser Capdevila

El Parlament dóna la Medalla d'Honor 2010 a Roser Capdevila.

Ens congratulem de tenir una homenatjada a la barriada d'Horta.

La Roser Capdevila és una veïna estimada per tothom. Volem felicitar-la oficialment en nom dels Lluïsos d'Horta i tots els seus socis, alguns dels quals la van tenir per mestra en la seva infantesa i sabem molts detalls entranyables de la seva atzarosa vida. Encara recordo el muntatge que tenia a casa per donar tres biberons alhora per a les "Tres Bessones"!

Fa pocs dies la vam veure per TV3 com a finalista del premi "La Catalana de l'any" Se'l va emportar en Pep Guardiola, era de preveure perquè el futbol és un fenomen de "masses" que ho arrossega tot, com un tornado. deixa de ser molt important arribar a finalista, juntament amb el tercet "El Tricicle"

Reproducció d'una fotografia publicada al diari AVUI el dia 19 de maig de 2010

Roser, ets una dona molt treballadora i tens un caràcter tan planer que per força ens hem de sentir els teus amics, i com la teva família. Per molts anys i per molts premis!

D.S.E.

Homenatge a Mossèn Josep Urdeix

12 d'abril del 2010

A Mn. Urdeix el coneix molta gent. Ell explica sovint com alguns taxistes li recorden que els ha casat, o els ha batejat els fills, a Horta o a la Catedral... s'ha de reconèixer que Mn. Urdeix és una personalitat polifacètica.

LA COSA COMENÇA A HORTA

En el context de la parròquia i dels Lluïsos d'Horta es forma la personalitat d'en Josep, en

el sí d'una família d'Horta "de tota la vida"... Quan fou ordenat diaca, el Cardenal Jubany li confià l'atenció a les celebracions diocesanes més rellevants. Entre les més quotidianes, la recitació diària de Laudes abans de la missa primera, i de Vespres abans de la vespertina... Una altra intervenció positiva fou, en el moment d'iniciar el canal 2 de la Televisió la retransmissió de la missa, el disseny de la missa celebrada als estudis.

ESTUDIÓS I ARTISTA

Els anys de l'escola del Germans de La Salle, a Horta, amb els anys de formació al Seminari de Barcelona, són només el punt de partida de la intensíssima formació cultural de Mn. Urdeix. Quan poso el superlatiu ho faig conscientment, i amb admiració personal. Aquesta formació s'estén a camps molt diversos: literaris -clàssics i contemporanis-, artístics -teatre sobretot-, teològics amb especialització litúrgica, etc.

Deixo de banda el camp literari, i subratllo l'artístic. Aquí entra la línia que porta als Lluïsos d'Horta, i la seva tradició teatral. Els amics d'en Josep Urdeix han estat persones que han intervingut estretament en la renovació del teatre català, sortides de l'experiència del Centre parroquial, i amb càrrecs de direcció al Teatre Lliure, al Teatre Romea. El mateix Urdeix va intervenir amb la seva "passió" renovada -"Crist misteri"- i amb la versió de l'obra clàssica de Thomas Elliot, "Assassinat a

NOTÍCIES

la catedral". Espontàniament, es va obrir així per a ell un filó de les seves activitats: la de crític teatral a El Correo Catalán, El Ciervo, Foc nou. Això li obrí un camp d'acció pastoral de frontera, en el diàleg amb persones ben conegudes com Maria Aurèlia Capmany, Ricard Salvat, Fabià Puigserver, Lluís Pasqual, i entre els seus amics, en Josep Montañès. Urdeix ha estat un teòric del teatre més que un simple usuari.

La formació teològica-litúrgica de Mn. Urdeix té, entre altres, un testimoni que, per a mi, és decisiu: la col·lecció dels "Cuadernos Phase"... L'edició en castellà d'obres clàssiques del moviment litúrgic -Beauduin, Herwegen, Guardini, Martimort, Casel, Baumstark, Jungmann. La publicació de textos majors del magisteri pontifici i conciliar -Mediator Dei i Mystici Corporis, Sacrosanctum Concilium, Sacramentum caritatis, Redemptionis sacramentum, Ecclesia de Eucharistia, els textos sobre litúrgia dels Sínodes preparatoris del Jubileu 2000, etc- poseu a l'abast fàcilment aquesta documentació. És excepcional l'aportació en textos litúrgics antics i contemporanis: Tradició Apostòlica, Statuta Ecclesiae Antiqua, Eucologi de Serapió, Litúrgia bizantina (amb l'Explicació de la Divina Litúrgia, de Cabasilas), la Didascalia dels Apòstols i les Constitucions Apostòliques, el Missal hispano-mossàrab...

EL PERMANENT DE LA PASTORAL LITÚRGICA

El Centre de Pastoral litúrgica el compta entre els seus membres, i la seva activitat hi ha estat constant: les publicacions -Phase, Celebrar, Dossiers i llibres, Liturgia y espiritualidad, la col·lecció Cuadernos Phase amb responsabilitat directa i total-, com en el de la docència (Cursos per lectors, Curs bàsic de litúrgia, Cursos d'estiu dels quals ha portat fins fa pocs anys el pes de l'organització, Cursos per organistes a Montserrat)... Per això fou lògic que, a la mort del P. Aldazábal, Mn. Urdeix fos elegit com a President per succeir-lo en aquesta funció, com també en la de director de la revista Phase... El Congrés internacional sobre "El segle de la litúrgia", amb que es va celebrar l'any 2008 el 50è aniversari del Centre de pastoral litúrgica, fou en gran part un seu esforç com a President. L'any 1990, havia fet ja l'experiència de gestionar un Congrés, quan fou secretari del III Congrés litúrgic de Montserrat, on despleguà la seva capacitat organitzativa.

DIACA DE L'ESGLÉSIA DE BARCELONA

Posa en pràctica el principi de la Tradició Apostòlica: el diaca és ordenat no al sacer-

doci, sinó al servei del bisbe, per fer el que aquest li encarregui... Des de la seva ordenació diaconal, Mn. Urdeix ha fet això davant de tots nosaltres. (sic)Ho ha fet en la seva missió de Delegat episcopal de pastoral sacramental i litúrgia a la diòcesi de Barcelona, amb un servei sol·lícit al Cardenal Jubany... Durant els anys del ministeri episcopal del bisbe Soler Perdigó. També ara continua servint eficaçment el Cardenal Martínez Sistach quan hi ha ocasió.

No vull acabar sense referir-me a la família de Mn. Josep Urdeix: la Carme, la seva esposa, i les seves filles, la seva germana i els seus néts. Vosaltres heu viscut i heu sofert moltes d'aquestes coses que he esmentat, i d'altres encara. El ministeri és una font de joia, però és també renúncia a moltes coses, neguit i tribulació...

La meua darrera paraula és: gràcies, Senyor, per tot el que heu donat a Mn. Josep Urdeix, i per ell a nosaltres.

+ Pere Tena, bisbe

*Tenim el text sencer d'aquest discurs d'homenatge per aquells que els interressi llegir-lo. Ens el podeu demanar als responsables d'aquest Butlletí

L'enveja és una declaració d'inferioritat

Napoleó Bonaparte
Emperador francès

L'enveja és mil vegades més terrible que la fam, perquè és fam espiritual.

Miguel de Unamuno
Escriptor espanyol

La naturalesa va crear l'home perquè aquest pogués fer el que ella no pot fer, la música de la naturalesa

Jaume Pahisa
Compositor

El temps fa garbellada: devora el que és superflu i projecta el que interessa; però també, sovint sap guardar, letàrgic, obeïnt a un disseny inescrutable i com casual, allò que haurà de perdurar.

Dita popular anònima

ENTREVISTA

Josep Maria Miró i Castells

Soci número 73

Nascut 18/2/1957

Josep Maria: Sempre he viscut al centre d'Horta: Rectoria, Pintor Josep Pinós, i des que em vaig casar, al carrer Chapí. Els Lluïsos m'han quedat a prop i aquí he passat moltes hores de la meva vida.

Dora: T'he seguit la pista gairebé des que vas néixer. El bar era la teva segona casa.

Josep Maria: El pare en va ser el cafeter des que va plegar el senyor Ramon Ballester i tant els meus germans com la mare i jo, ajudàvem el pare i, naturalment, ens implicàvem en tantes activitats lúdiques com podíem. Als meus vuit anys ja pujava a la sala del tennis taula, que li dèiem "ping-pong" per jugar en aquest esport. M'ho vaig anar prenent seriosament i aquí he fet amics per a tota la vida.

Dora: vols nomenar alguns d'aquests amics?

Josep Maria: Sempre al meu costat he tingut en Benito Moreno. Després n'hi ha una colla i em sabrà greu deixar-me'n algun: germans Toboso, germans Caminal, germans Piqué, Jordi Martínez, Josep Magrans, Josep Homar, Xavier Fàbregas, Manuel Adelantado, José Mora.....; una tongada de més joves: Carles Sala, Albert Llorente, germans Vélez, Monsalve, l'Eduard Joan que m'el vaig emportar, menor d'edat, a Perpinyà a un torneig.....; els més veterans: els germans Raventós i llurs dones i la Neus Llorca, Jaume Llibre, Cantos..... i l'Enric Joan i el Jordi Toboso (pare) que era qui ho portaven tot amb el Pere Caminal tot just abans d'agafar-ho nosaltres. I els més moderns com el Pere Josa, Soterias, Galofré, Gomis, Perpinyà.....

Dora: Actualment, ja sabem que la teva aportació al tennis taula és primordial i tens una carrera fantàstica. Però, digues, quan eres jovenet, vas fer alguna altra activitat apart d'aquesta?

1964 En Josep Maria amb els pares el dia de la Primera Comunió

Josep Maria: Un parell de vegades he sortit als Pastorets i també a unes quantes comèdies, poques. Una temporada llarga vaig ballar a l'esbart, en l'època que el meu avi, Josep Maria Castells, n'era el director. També he format part de la Junta Directiva, juntament amb en Benito, quan era president en Josep Forn.

Dora: Així tu devies formar part de l'equip de la "columna", quan vau treure-la del mig de la sala i vau col·locar una biga de ferro, tot sense permisos, de nit i d'amagatots!

Josep Maria: El tip de treballar que ens vam fer per treure la runa, col·locar-la en saques i amb una furgoneta del Manuel Adelantado anar-la a abocar en els llocs os es podia fer-ho.

Els cinc germans Miró, el dia de la Primera Comunió d'en Jaume

Dora: Què té d'especial aquesta Casa que tots ens hi juguem la pell per a conservar-la i transformar-la?

Josep Maria: Perquè ens la mirem com la Casa Pairal on podem portar a terme les nostres utopies de joventut. Recordo la feina que vam tenir per fer arribar fins a Horta els artistes de la "Nova Cançó". Era l'època d'en Josep Magrans, pare, de President que anava i venia del Govern Civil amb el paper de les cançons que es podien cantar i les censurades

ENTREVISTA

mentre que la policia ens vigilava i controlava totes les cançons catalanes que en Ferran Solé tenia la gran feina de traduir al castellà, tot canviant alguna cosa si era convenient, perquè passessin la censura.

Dora: No em diguis que també estàveu ficats en el moviments de les vint-i-quatre hores de l'esport que durant una colla d'anys les jugaren al pati de Cau?

Josep Maria: Hi participaven centenars de persones, equips de la barriada la majoria: bàsquet, futbol-sala, handbol, tennis taula, escacs, curses atlètiques...

Dora: El teu joc preferit, però, sempre ha estat el tennis taula. Fes-me'n un resum.

Josep Maria: En Benito i jo érem els organitzadors i els nostres jugadors estaven inscrits a la OAR, que eren on s'inscrivien les seccions dels Centres Catòlics. El gener del 1978 vàrem haver d'anar a fer el servei militar i el mes de març, del 1979 quan vam tornar ens vam trobar amb la sorpresa que en Josep Magrans i en Josep Homar, ajudats pel meu germà havien inscrit la secció a la Federació Catalana i ja podíem participar en campionats de tot Espanya, on precisament el 1979 els Lluïsos participen per primer cop a Tarragona en uns campionats d'Espanya Juvenils. Formen l'equip, Josep Magrans, Felipe Olivera, Jaume Miro i Josep Homar. Arribàrem a tenir un equip a la primera divisió estatal, d'on van sortir jugadors de renom com Felipe Oliveras, Florenci Grau, Jaume Miró, Manel Domingo, Genís Morata i algun altre. En Benito i jo, en veure la bona marxa dels nostres equips ens inscrivírem a un curset d'àrbitres.

Dora: Se't considera un àrbitre de categoria, mundialment reconegut.

Josep Maria: He tingut la sort d'estar dintre del moviment olímpic en quatre competicions, cosa que pocs àrbitres han aconseguit. 1992, Jocs Olímpics de Barcelona; 1996 Jocs Olímpics d'Atlanta; 1992, Jocs Paralímpics de Barcelona i 2004 Jocs Paralímpics d'Atenes. També he estat en cinc campionats del món: Malàsia, Suècia, França, Croàcia i Japó. També vaig anar a El Salvador i Cuba a fer un curs internacional de Jutges Àrbitres.

Dora: Compensa, és remunerable ser àrbitre i viatjar?

Josep Maria: No es fa per diners ni per fama, aquesta tasca. Es fa per vocació, per

amor al teu hobby. De vegades arribes a un país i estàs tancat en un pavelló més de deu hores seguides, sempre pendent dels jocs i alerta per estar al lloc concret quan se't necessita. En realitat, aquestes anades i vingudes me les menjo de les meves vacances laborals.

Dora: Quina és la teva feina?

Josep Maria: Treballo d'administratiu a la Trasmediterrànea des de l'any 1974. Hi tinc un bon rotllo. Ens adaptem. A l'empresa ja li va ve que les meves vacances siguin sempre partides i a mi em permet fet totes aquestes activitats extres.

Dora: I la família, no es queixa?

Josep Maria: Amb la meva dona, la Glòria ja li està bé, si no són gaires els dies que desaparec. Dues o tres vegades l'he poguda arrossegar en alguns dels meus viatges, però prefereix quedar-se a casa o anar cap a la torreta que tenim a l'Escala des de fa disset anys. Aquell és el nostre refugi de relaxament. No tenim fills i aviat estem d'acord en tot allò que volem fer.

Dora: No et sabrà greu jubilar-te d'àrbitre, quan arribi el moment?

Josep Maria: De moment no hi ha perill de jubilació perquè en realitat falta gent que faci aquesta feina. Com que no és gaire ben pagada, qui està en condicions de fer-la són els jubilats laborals i alguns il·luminats com ara en Benito i jo. El meu germà Jaume també fa d'àrbitre. En aquesta foto ens veieu als tres d'Horta, durant els Jocs Paralímpics de Barcelona 1992.

Jocs Paralímpics. Sbre.1992
Àrbitres de tennis taula: Jaume i Josep
Maria Miró i Benito Moreno

ENTREVISTA

Medalla "Al mérito deportivo. Consejo Superior de Deportes del Estado Espanyol. 10/6/1999

Dora: La sala de tennis taula serveix per a mil coses diferents durant l'any. Sempre us estem prenent el vostre espai. Hi ha bona relació entres les seccions de la Casa?

Josep Maria: Em sembla que cada secció acudeix i utilitza les estances dels Lluïsos per als seus propis interessos. Abans, quan no teníem cotxes ni televisió ni segona residència, necessitàvem més els Centres Socials. Avui dia és un altre muntatge. Els caps de setmana, la majoria, desapareixem. Sort que sempre hi ha un grup de persones, en aquests moments, la Junta, que fan la funció d'aglutinadors. Cada

secció actua al seu aire i el grup aglutinador treballa sempre per a unir-los a tots.

Dora: és un bon resum del moviment dels Lluïsos. Que durí! Si vols afegir algun consell, ara és el moment

Josep Maria: ... Doncs donar les gràcies a tots els que han estat presidents dels Lluïsos i la seva junta, principalment a la junta que tenim ara, perquè amb l'època que estem vivint, s'està fent una gran quantitat d'activitats i reformes, i perquè gràcies a tots ells s'ha pogut continuar amb les activitats que fem les seccions. Si em permetes una cosa fora del que és aquesta entrevista, però relacionat amb les juntes que he viscut, agrair entre d'altres al Josep Magrans, pare, a en Ferran Solé, en Jaume Font i en Josep Forn, les atencions que havien tingut amb els pares quan portaven el bar.

Dora: Els teus pares van aguantar el bar en uns moments força delicats i tots els socis els donem les gràcies per la tasca portada a terme, no solament els pares, sinó tota la família Miró Castells.

Dora Serra

GENT DE CAS NOSTRA: DORA SERRA I ESPADA

Amiga Dora,

El diumenge 19 de juny d'enguany, tot coincidint amb la representació de l'obra de Sant Lluís, *Sister Act*, vares dir-nos adéu com a col·laboradora teatral. El teu debut als Lluïsos va ser amb la tragèdia moresca de Francisco Villaespesa, *Aben Humeya*... i així fins a cent o més comèdies...

Vas començar dalt l'escenari l'any 1947 i jo, amb 13 anys, al 1953, però entre bambolines, de la mà del meu oncle Manel Gausachs, el *senyor Gausachs*; home seriós, de poques paraules, recordes, Dora?, però treballador com el primer, artífex de gairebé tota la tramoia i llums de l'escenari.

En quantes i quantes interpretacions, Dora, tu i en Francesc Vendrell —el nostre *Cisquet*, el mestre—, ens havíeu emocionat, tant a la gent que omplia la sala dels Lluïsos com a mi, que, atent entre bambolines, sempre estava a punt de tirar focus, tancar llums, o de fer el que em pertoqués...!

Però especialment en la teva *Mare de Déu*, a *La Passió*, que vares començar a interpretar l'any 1954, hi havia un moment Dora, per a mi inesborrable: aquell en què, baixat Crist de la creu, el rebies a la teva falda; llavors jo tirava el focus, il·luminant aquella recreada *Pietat de Miquel Angel*, i m'entrava com un tremolor, aguantava el focus fermament i m'emocionava, Dora.

Entre la gent de la faràndula —tant professional com aficionada— hi ha contacte, amistat i fins i tot confraternitat, però també hi han enveges, rancors i altres vicis debades poc dissimulats.

De ben segur que tot això podria dir-t'ho de paraula, Dora, però un fet trist per a tots dos m'empeny a emprar aquest mitjà. Ja fa quasi bé dos anys que la marxa al Més Enllà del meu cosí Manel Gausachs, em va fer decidir, en record seu, d'assolir la que era la seva feina: compaginar aquest butlletí que amb tanta il·lusió tu coordines. Sé que no és el mateix: el Manel era molt Manel i jo sóc poc Salvador.

I aquest temps de col·laboració amb tu, m'ha acabat de descobrir la Dora més autèntica: la Dora engrescadora, la Dora riallera, encara que el dolor li doblegui l'esquena, la Dora que et mira amb aquells ulls clars i mitja rialla i que fa que no puguis dir-li mai que no. La Dora tendra... la Dora que es fa estimar...

Per això, com a directe col·laborador teu en l'edició d'aquest butlletí, avui l'he volgut emprar per a dir-te tot això públicament.

Gràcies Dora, per tots aquests anys de bon teatre que ens has donat i que per molts altres continuem col·laborant junts.

Salvador Casals Gausachs

La Pesta Negra, les bruixes, els gats i les rates

L'any 1300 la cacera de bruixes i dels seus animals va ser molt aferrissada a tot el món medieval. El gat, titllat d'endimoniat i de servidor del mal, va ser perseguit i mort en tots els pobles.

La disminució dràstica d'aquests felins, juntament amb una major mobilitat de la població per cercar feina a les noves ciutats, i la brutícia dels pobles i ciutats per manca de clavegueres, va fer que les rates es multipliquessin a tot el continent, arruïnessin collites i això originés fam.

D'aquesta manera, la poca salut va arribar a la població europea. Les rates es desplaçaven amb una emigració de poble en poble cercant aliment.

Els pobles sense la presència de gats que controlessin els rosegadors estaven indefensos. Europa, a finals del segle XIV, va quedar empobrida, devastada i semideserta per la malaltia.

La pesta negra o pesta bubònica és una malaltia terrible, i a l'edat mitjana era incurable.

La picada de puces infectades per rates portadores de la malaltia estenien la plaga al segle XIX. La meitat d'Europa va quedar arrasada per aquesta plaga terrible.

L'origen de la pasta de dents

La primera pasta dentífrica va ser creada per metges egipcis fa 1.400 anys. Molt abrasiva i dotada d'un sabor intens, es fabricava amb pedra tosca polvoritzada, sal, pebre, aigua, ungles de bou, mirra i closca d'ou. Amb aquesta barreja "l'anomena't clister" o rentada dental.

Els grecoromans van recollir l'hàbit del glopeig, encara que els grecs i romans, molt menys escrupolosos, es rentaven les dents amb orina humana. L'aparició del tub va ser el 1896, quan Colgate va vendre als EUA la primera pasta en tub flexible.

Mes curiositats de les dents

El 1985, amagat entre els arxius de la Segona Guerra Mundial, es va descobrir un document on s'explicava la trapelleria del dentista nord-americà Jack Mallory, quan aquest va anar a guarir el mal de queixals del general japonès Hidekitojo, presoner de guerra després de l'ocupació nord-americana del Japó.

Durant la intervenció del dentista militar va gravar a les dents postisses del general les paraules "Recorda Pearl Harbor" en codi Morse, en un espai de 11,1 mm d'amplada per 5,2 mm d'alt. Tres mesos després de la intervenció dental, els japonesos van descobrir la broma i van esborrar les marques de les dents del general japonès.

Curiositats

A quina distància es troba la tempesta?

Consisteix en comptar l'espai que hi ha entre el llamp i el tro, per saber si la tempesta s'apropa o s'allunya de nosaltres. Quan veiem un llamp, hem de comptar els segons que passen fins que sentim el tro. Les ones sonores viatgen a 330 metres per segon. Això vol dir que cada tres segons el so ha avançat 1000 metres, aproximadament. A partir d'aquí cal fer els càlculs: multiplicar els segons per 3 i afegir-hi 2 zeros per tenir el resultat en metres. Per exemple: si passen 5 segons ($5 \times 3 = 15$), la tempesta està a 1500 metres.

Carmina Lara

Mucho la Majestad sagrada
/ agrada
Que atienda a quien està al cuidado
/ dado,
Que el reino de acá prestado
/ estado
Pues es al fin de la jornada
/ nada

(sonet de Fray Luís de León 1577/1591)

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Llegit als diaris durant els mesos de març, abril, maig i juny de 2010:

Març de 2010

Dinou anys després que Antoni Tàpies dissenyés el *Mitjà*, una escultura gegant per encàrrec del Museu Nacional d'Art de Catalunya, una versió de la polèmica obra està instal·lada en un pati posterior de la seva fundació de Barcelona

Nevada històrica a tot Catalunya.

Rècord de provisions a les caixes catalanes a l'espera d'un mal any. Les dotacions per a insolvències, son de més de 4.200 milions i dupliquen de llarg els beneficis del 2009, que no arriben als

1.800. El resultat net de les deu institucions cau gairebé un 23%

El sincrotró Alba es la instal·lació científica més gran de l'Estat amb uns recursos invertits, 201 milions d'euros. (el Reial Madrid s'ha gastat aquesta temporada més de 230 milions d'euros en fitxatges...per res...).

Els 201 milions invertits a Cerdanyola han servit per construir un edifici en forma de dònut, de 250 metres de diàmetre, farcit d'imants, tubs d'acer inoxidable i centenars de quilòmetres de cables. Els cables serveixen per transportar electricitat (el rebut de la llum d'Alba superarà cada any els 3 milions d'euros), els imants es fan servir per mantenir la direcció i accelerar els electrons fins que produeixen una llum del tipus dels rajos X (però milions de vegades més potent) i els principals tubs d'acer inoxidable d'aquest equip científic són com el circuit de carreres per on circulen els electrons fins que surten disparats cap a uns laboratoris situats a la part exterior de la circumferència. Els electrons accelerats es converteixen en una font de llum (com una bombeta milers de vegades més potent que el Sol) que permet observar l'estructura de partícules molt petites, difícilment observables amb els microscopis òptics o electrònics tradicionals. S'entén oi??

Abril 2010

Homenatge al diaca Mn. Josep Urdeix. "Benaurada litúrgia perquè ens fas passar del visible a l'invisible".

Jaume Cabré Premi d'Honor de les Lletres Catalanes que concedeix Òmnium Cultural i Miquel de Palol obté el Premi Nacional de literatura.

Madrid 0 Barça 2 La Masia destrossa la "galàxia".

L'espai aeri del nord d'Europa es va tancar a causa de les cendres produïdes per l'erupció d'un volcà sota la gelera d'Eyjafjallajökull.

Alemanya colla Grècia i Merkel posa com a condició per al rescat que Atenes pacti un pla d'austeritat amb l'FMI.

Maig de 2010

El FC Barcelona campió d'Europa al guanyar l'eurolliga de basquet.

AQUEST MÓN TAN NOSTRE

Pla d'austeritat grec. Almenys tres morts i 44 ferits en les violentes protestes de la vaga general que paralitza Grècia

Al crit de "*Kleftes, kleftes!*" ("Lladres, lladres!", en grec), desenes de milers d'atencos furiosos van intentar assaltar el Parlament, armats amb els pals de les banderes i cascos de moto, per exigir als polítics que la factura del rescat la paguin ells.

Retallada generalitzada dels salaris i pujada massiva d'impostos.

"A la Unió Europea només li interessa salvar els bancs, no els pobres ni els immigrants, que acabarem pagant la factura mentre als rics no els passarà res".

Dos robots interactuaran al carrer amb els ciutadans

Tibi (dona) i Dabo (home) són dos robots creats per l'Institut de Robòtica.

"Poden parlar, guiar i acompanyar una persona o un grup d'un lloc a un altre i fer tasques d'assistència, vigilància i neteja en un entorn obert com és ara el carrer".
Dalt del cap porten un sen-

sor GPS que transmet dades en temps real de la seva posició. Els ulls són càmeres estereoscòpiques. Al pit duen un làser que els serveix per detectar persones, forats i obstacles. A la panxa porten una pantalla que permet la comunicació visual amb els humans, i al costat dret tenen un botó que permet desactivar el sistema, en cas d'emergència. Dues càmeres a la cintura guien i ajuden els robots a moure's en zones urbanes i un làser arran de terra els permet detectar persones, obstacles i fa de sistema d'autolocalització.

Càritas alerta del perill de trencament de la convivència per l'augment de persones que no poden cobrir les necessitats bàsiques. "Rere les xifres de Càritas hi ha ara més que mai molt de patiment, angoixa i persones que no veuen un futur". Càritas ha atès fins al maig 40.511 persones, un 35% més que en el mateix període de l'any passat.

Angela Merkel treu les tisorres. Alemanya tampoc no se salvarà de fer les pitjors retallades des de la seva postguerra: 80.000 milions d'estalvi fins al 2014, apriant fins i tot el pressupost de defensa i sense apujar l'IRPF ni l'IVA. Merkel haurà de fer fora 15.000 funcionaris, rebaixar el sou a la resta un 2,5% i reduir les ajudes a la natalitat, al lloguer i a la calefacció, però mantindrà les inversions en educació i investigació.

"Hem viscut els últims anys per damunt de les nostres possibilitats". Merkel allargarà la vida de les centrals nuclears, farà pagar una ecotaxa als passatgers dels avions i obligarà els bancs a fer una contribució de 2.000

milions d'euros anuals a partir del 2012 . I si Alemanya, que té un dèficit públic del 5%, s'haurà d'estrènyer més el cinturó, què no li tocarà fer a Espanya, amb uns números vermells per sobre de l'11%?

L'Estat espanyol veta el Carnet Jove català a Europa i Catalunya no pot ser membre de l'Associació Europea del Carnet Jove perquè l'Estat espanyol ho impedeix. Entre els seus membres hi ha nacions sense Estat com Escòcia, Flandes, Valònia i la comunitat lingüística alemanya de Bèlgica.

Juny 2010

Ramon Marimon, director del Programa Max Weber de l'European University Institute. L'obsessió per l'austeritat ens està portant a fer bestieses. A Itàlia, per exemple, es retalla el sistema educatiu, a Espanya es redueix la R+D.

Bèlgica: el principi del final. Triomf històric dels independentistes amb la promesa de crear un Estat flamenc dins una confederació belga. Flandes diu prou. L'independentista conservador Bart De Wever i la seva promesa de fer que Bèlgica "s'evapori" van superar totes les expectatives arrasant en les eleccions. Per primer cop en la història, el primer partit de l'Estat vol dissoldre'l.

El TC dicta sentència sobre l'Estatut. Com diu el Poeta Adéu Espanya...

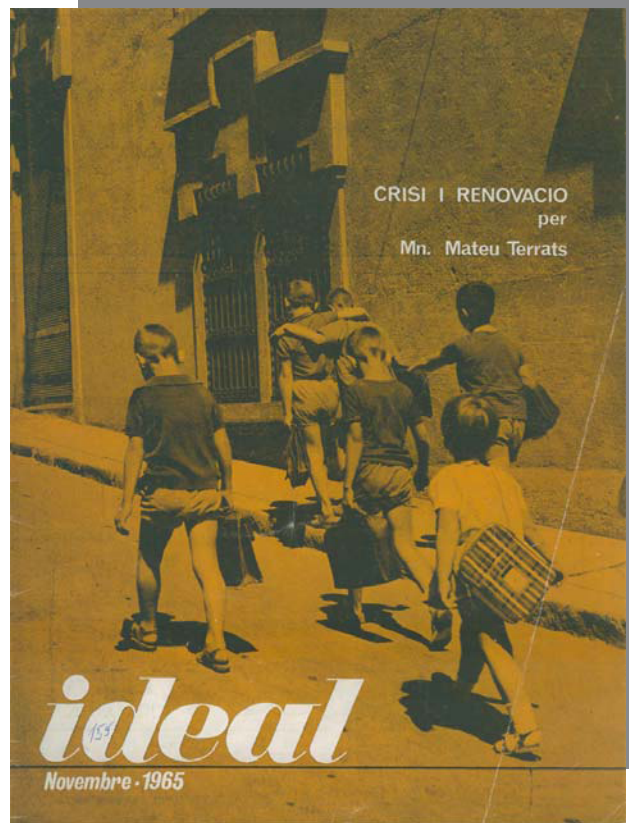
Josep Magrans i Breu
jmagrans@uoc.edu

Documents històrics dels Lluïsos d'Horta (1866-2010)

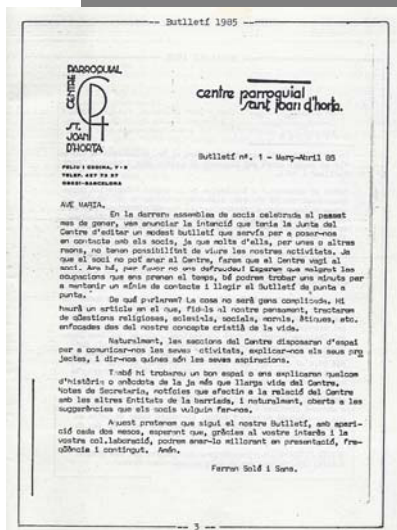

REVISTA "IDEAL"
Número 1 – gener de 1944

PRIMERA ÈPOCA (?): núms. 1 al 46
SEGONA ÈPOCA (?): núms. 47 al 142
TERCERA ÈPOCA: núms. 143 al 154
QUARTA ÈPOCA: Núm, 155

REVISTA "IDEAL"
Número 155 – novembre 1965

BUTLLETÍ DELS LLUÏSOS
Número 1 – març – abril 1985

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Direcció General d'Acció Cívica